

teen foreslaaet, at bortrydde denne Betænkelse ved den nye Bessatning, at nemlig Stadens Indvaanere kunne undrage sig den ved at tage Ophold i dens nærmeste Omegn paa Landets Grund, derved, at der skulde hjemles Staden Kjøbenhavn Ret til at inddrage under denne Bessatning ogsaa den Indkomst, udenbyes Personer maatte have her i Staden af Embede, Bestilling eller Næringsvei, maatte anses ugjærligt allerede af den Grund, at vedkommende Skatteyder da enten vilde blive inddragen under en dobbelt Bessatning efter Formue og Leilighed af den Indtægt, han havde her i Staden, nemlig saavel til denne som til Opholdscommunen, eller sidstnævnte Commune lide et Skaar i sin Bessatningsret.

Efterat Indenrigsministeriet i Henhold her til havde tilskrevet Finansministeriet, har dette i sin Svarskrivelse udtalt, at der turde være Grund til i visse Retninger nærmere at begrænse den Bessatningsret, man saaledes vilde indrømme Kjøbenhavns Commune, og navnlig ved deraf at undtage den Gage eller Lønning, som de Embedsmænd, hvis Virkefærd ikke er indskrænket til den enkelte Commune, oppebære af Statskassen. Men, hvorvel der for en saadan Begrænsning ikke uden Tvivl vilde kunne gjøres gjældende, at en Inddragning af Statslønninger under den communale Bessatning let vil, under visse Forhold, kunne lede til en indirecte Bessatning af Statskassen, hvad ikke bør indrømmes den enkelte Commune, der tilmed paa saamange andre Maader har Fordeel af, at Statsembedsmændene er bosat i sammes Midte, og, endstjøndt Undtagelsen ikke vilde være uden Analogi i den gjældende Lovgivning, er det dog med særdeles Hensyn til, at vor Lovgivning ikke som almindelig Regel hjemler Statsembedsmændene den ompurgte Frihed, fundet rettest ei at paahvde den specielt for Hovedstadens Vedkommende ved nærværende Lov, men derimod at afvente, hvorledes Forholdet efter den nye Stats Indførelse vil stille sig her i Staden.

Derimod har man troet, at der af Hensyn til de Betæneligheder, som Indførelsen af en ny Bessatning, som den omhandlede, dog altid maa erkjendes at frembyde, var Tvivl til, foreløbigt at indskrænke dens Varighed til et vist

bestemt Tidrum, navnlig indtil 31te Decbr. 1859. Ved Udløbet af et saadant begrænset Tidrum for Lovens Varighed vilde Følgerne af den nye Bessatning kunne sikkrere bedømmes efter den indvundne Erfaring, og navnlig vil Spørgsmaalet om Muligheden af i en Stad af Kjøbenhavns Størrelse at anvende den foreslaaede Bessatningsmaade uden altfor meget at udsætte Skatteyderne for Vilkaarlighed da kunne finde en sikkrere Afgjørelse end den, der nu er mulig.

I Henhold til det Foranstaaende har man udarbejdet nærværende Lovudkast, ved hvis enkelte Paragrapher dog endnu skal bemærkes:

ad §§ 1 og 2.

Naar Bessatningscomiteen i sin Indstilling havde betegnet den paatænkte nye Skat som en almindelig Byskat, da er en saadan Betegnelse fundet mindre adæqvæt og let at kunne lede til Misforstaaelse. Efter hvad ovenfor er udviklet, er det nemlig ingenlunde Hensigten at stille den nye Bessatning i et saadant Forhold til Stadens andre communale Skatter, at den fremfor disse med Tvivl kunde benævnes Byskatten, men istun at komme Næringsretten for en vis Deel tilhjælp ved en Bessatning af den øvrige Indkomst her i Staden. Det er derfor fundet naturligt at benævne denne nye Skat som det, den er, nemlig en Hjelpestat.

Af det samme Hensyn, nemlig, at den nye Skat skal komme Næringsretten tilhjælp, har man troet efter Comiteens af Communalbestyrelsen tiltraadte Indstilling at kunne undtage den Indkomst, hvoraf Næringsstat svares, fra at inddrages under Hjelpestaten, hvilket forøvrigt er en Afvigelse fra, hvad der gjælder for Paaligning af Formues- og Leilighedsbessatningen i Landets andre Communer, idet der under denne Bessatning inddrages al overskydende Indtægt uden Hensyn til, af hvilken kilde den flyder, og saaledes i Kjøbstæderne ogsaa Overfludsindtægten af den under Næringsstaten engang beskattede borgerlige Næringsret.

Men, naar man saaledes undtager den Indkomst, hvoraf Næringsstat svares, fra Hjelpestatens Omraade, er der paa den an-